

Filiz Bingöl Akgül ile “Kütüphanecilik Çocuk Oyunu ile Başlayan Tiyatro” - Röportaj
Rengigül Yaltırık Ural

“Çok saygıdeğer Rengigül Hanım,

Öncelikle şahane mekanınızda beni de ağırladığınız için teşekkür ederim. Konforlu alanınız inanılmaz sıcak. Sanata, sanatçıya, kültüre ve ülkemize verdiğiniz değer için ben işin bu tarafında olan kişi olarak çok teşekkür ederim. Nezaketiniz, bilginiz, zarafetiniz bu ülkeye hediyedir. Ne mutlu bana ki ben o hediyein kendi adıma yirmi beş yılına şahitlik edip kıymet bilenlerinden olmuşum.

Cevaplarımı ve fotoğraflarımı mail ekinde bilginizle paylaşıyorum. Son gösterimde olan oyun broşürümüz. Ve yazmış olduğum “Burun Farkı” isimli bir yazımı da bilgi amaçlı okumanız dileği ile paylaşıyorum. Yaptığım işlere örneklemeler olarak. (Biraz uzun oldu kusura bakmayın. Parmaklarım çok geveze inanın. İstedığınız yerden kesebilirsiniz. İmla hatalarım olduysa af ola fuayede yazdım çok rahat bir ortam olsaydı, mutlaka redakte ederdim).

Sevgim ve saygımla,

Filiz Bingöl AKGÜL”

Sevgili Filiz’in sorularına verdiği üst yazısı ile başladım röportajımıza. Özellikle böyle başladım. Sorularımı 7 Aralık 2022, Çarşamba gecesini göndermiştim. 10 Aralık’ta cevapları, fotoğrafları iki mail ile iletilmişti. “Koç kurumsal kimliği böyle yansıyor işte” diye düşündüm. Gençlere, gelecek nesillere örnek olması adına; prensipli çalışma hayatındaki çalışkan, üretken bir Türk kadını, iyi bir eş ve anneyi tanıtacağım sizlere, mutlulukla ve gurur duyarak.

Öncelikle “en kıymetli miras”ın kitaplar olduğunu okuyacağız. Ben okurken çok duygulandım, etkilendim ve buruk bir mutlulukla göz yaşlarım süzüldü. Bence Sevgili Filiz Bingöl Akgül, kendi çocukluğunu bir çocuk oyunu olarak yazıp, yönetmeli.

Sevgili Filiz, aile köklerinizi aktarır mısın lütfen?

Baba ve anne tarafım da Erzincan’ın önemli tanınmış aileleridir. Her iki ailemde de toprak varlıklarından dolayı onların tüm işlemleriyle ilgilenmiş ticaret ile uğraşmışlar. Baba ve annem İstanbul’da büyümüş, toprak ve ticaretten uzak kalmayı bilinçli bir şekilde tercih etmişler. Özellikle babam sanatla daha çok ilgilenerek biraz da bana bu kodu miras bırakmış. “Miras bırakmış” diyorum, çünkü iki yaşımdayken, kendisini çok genç olan 37 yaşında kaybetmişim. O yüzden belki biraz fazla severim masalları.

Eğitim hayatındaki seni etkileyen hocaların?

Eğitim hayatımda beni en çok etkileyen ilk hocam (Bu biraz olumsuz da olsa, etkinin olumlusu olumsuz olmayacaktır diye yanıtlamak istedim) ilkokul öğretmenimdi. İlkokul birinci sınıfta müsamere için seçmeler vardı. Sarılık hastalığına yakalanmıştım. On beş gün okula devamsızlığım olmuştu. “Kon Kon Kelebek” diye bir temsil olacaktı. Seçmeler olmuş, ben katılmadan, baş rol ve diğer yan roller seçilmişti. Tedavim bitip okula döndüğümde herkes provaya başlamıştı. Ben de üzgün bir halde bu durumu kabullenmeye çalışıyordum. Sonlara doğru bir gün baş kelebek hastalandı. O arkadaş da on beş gün okula devam edemeyeceği sarılık hastalığına yakalanmıştı. Yerine geçecek baş kelebeği, yan keleklerden seçmek istedi öğretmenimiz. Ama hiçbiri istenilen o baş kelebek olamıyordu. Ben ısrarla el kaldırıp “Lütfen beni deneyin” dememe rağmen, “Hayır Filiz sen çok geç kaldın, her şeye sil baştan başlayacak vaktimiz yok” diye bir cevapla karşılaşmıştım. Birkaç gün de böyle geçti. Sonunda kalkıp sıramdan kararlılıkla ve izin almadan prova aldıkları o minik sahnenin ortasına geldim ve birdenbire sahnenin ortasında, hastalanan ve gelemeyen baş kon kon kelebek rolünü oynayacak arkadaşımın da daha büyük bir enerji ile uzaktan gözlemleyerek ezberlediğim ve kafamda yarattığım, benim kon kon kelebeğimi oynamaya başladım. Bitirdim ve oturdum yerime. Okul müdürümüz çok tatlı bir beyefendiydi ve hayranlıkla beni tebrik ederek rolü bana verdi. Apar topar kostüm kumaşı alışverişi yapıp komşumuz terzi Halide Teyze’ye bir kostüm diktirdik, ama ne kostüm! Kafamdaki diğer yan keleklerden ayrılan bir baş kon kon kelebek kostümüydü. Tabii kostümü de beğenmedi öğretmenim, ama o kadar şahane olmuştu ki her şey, hayranlıkla izlendik. Ve selam ve alkış... İlk defa tarif edemediğim bir duygu ve şahane geri dönüşler. Ve o aşk başladı.

Sonra anladım ki sizi silmek ve hatta fırsat vermek istemeyen, daha kötüsü denemeden o hevesinizi 6-7 yaşlarındayken kırabilen güçler ya da güçsüzlükler olsa da vazgeçmemek lazımdı.

İkinci (olumlu yönde) etkileyen hocam, orta okulda İngilizce hocamdı. Isıklı bir melodi çalıyordu. ”Bunu bilene İngilizce bir öykü kitabı armağan edeceğim” demişti. Melodinin ismini değil de şarkısını söyleyerek cevapladım. İngilizce hocam, şaşkınlıkla baktı. “Sende

acayip bir şey var” diyerek beni, lisenin tiyatro kulübüne, ortaokullu olarak, gönderdi. Ve o aşk perçinlendi. Bu sefer müzikal kısmıyla.

Üçüncü etkileyen hocam, lisede Coğrafya öğretmenimdi. O zamanlar, “Ölü Ozanlar Derneği” filmi Türkiye de ilk kez gösterime girmişti. Ertesi gün hocam, “Film izleyenler var mı?” dedi. Sınıfta birkaç arkadaş el kaldırdık. “Sizce filmdeki öğretmen, neden sıranın üstüne çıktı ve öğrencilerinin de çıkmasını istedi?” diye bir soru sordu. Soru sanki benim, o çok etkilendiğim sahnenin tam da ortasından bir yerden geldi. Bir soru bu kadar isabetle nasıl sorulabildi şaşkınlığı ile söz alarak cevapladım. Hocam, “Ancak bu kadar çözümlenebilirdi” diye bir geri dönüş yaparak, ilerleyen zamanda da bana, lisede bir tiyatro kulübü kurmam ve okul gazetesi çıkarmam için yüreklendirdi. Yaptım. Ekip çalışmasına yatkınlığıma sebep oldu. Ve o aşk başka bir şey daha katarak içine, yine perçinlendi. Bu sefer, dramaturji kısmı (Henüz bilinçsizce olsa da) okuduğunu anlama, çözme, yorumlama ve kendinden başkalarına da aktarma kısmıyla.

Son olarak üniversitede tiyatro kulübü hocam ve daha sonra İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Gösteri Sanatları Merkezi’nde eğitim veren çok değerli iki-üç hocam beni yüreklendirdi. Ve bitmeyen bir aşk ile yola koyulmama sebep oldular.

Seni etkileyen kitaplar?

Beni etkileyen çok fazla kitap var. Fakat içlerinden birkaç tanesi hayata çok erken yaşta bambaşka yerlerden, bambaşka duygularla bakmamı sağlamıştır. Babam öldüğünde müthiş hediyeler bırakmıştı. Ben büyüyene kadar eskiyen kitaplar, eskiyen bir pikap ve eskimiş plaklar. Annem çalışan bir anne olduğu için anneanneye emanet edilmiş bir kız çocuğu okuldan sonra neler yapardı? İlkokul sona başladığım seneydi, anneannem (Yani en iyi oyun ve ev arkadaşım) o eskiyen pikapta, o eskimiş plakları dinlerdi. Ben de o mis gibi kokan (Bana göre eskimiş) kitaplarda, önce parmaklarımı gezdirdim. Sona kendimce bir kütüphanecilik anlayışı geliştirip, kitapları (Türüne göre sıralayamayacak çocuk kafamla) büyüklüklerine, incelik ve kalınlıklarına, uzunluk ve kısalıklarına göre sıraladım. Sıralarken, sırtlarının alt kısmına beyaz dosya kâğıtlarından şeritler keserek numaralar yazdım ve bir kâğıt bandıyla yapıştırdım. 1- 2 - 3... Sonra da onları bir ajandaya, numaralarına göre kitap isimlerini yazarak kendimce arşivledim.

Kütüphanecilik oyunu oynadım. Kendime şahane tek kişilik bir oyun bulmuştum. Üstelik, orkestra şefliğini anneannemin yaptığı müzikli bir oyun. İşte orada bu oyun ve arşivleme sırasında bir kitabın önce kapağı ilgimi çekti. Ve sonra kokusu. Ve sonra “İnce bir kitap hemen okurum, kuşlarla ilgili sanırım” diye düşünerek, kütüphanenin rafından indirdim. Ajandaya da; “Bilmem kaç nolu, “Boyalı Kuş” kitabı. Yazarı; Jerzy Kosinski. Filiz Bingöl’e, şu tarihte, şu saatte, okuması için teslim edilmiştir.” diye not aldım (Kütüphanecilik oyunumu sürdürerek). Ve beni etkileyen, o günden sonra bambaşka bir yere sürükleyen o kitabı okudum. O yaşta bir çocuk için o kitabı okumanın tüm getirileri ve götürüleriyle okudum o kitabı. Ve dedim ki “Bu nasıl bir dünya ve bu nasıl bir düşünsel ve düşsel bir alışveriş?” Kitap derinden, ama çok derinden etkilemişti beni. Okumayanlar vardır belki anlatarak büyüsünü bozmak istemem ama çok sarsılmıştım. Çok da şey öğrenmiştim. Tek kişilik

oyunumun içinde sahnem salondaki kütüphanenin hemen önüydü. Seyircilerim tüm kitabın içindeki kahramanlar ve ben. Devam ettim daha sonra kütüphaneden kitaplar indirmeye. Ve ikinci kitabım “Küheylan”.

Ve üçüncü kitabım “İki Şehrin Hikayesi”, Charles Dickens.

Ve sonra “Çanlar Kimin İçin Çalıyor?”, Ernest Hemingway. Bütün bu kitaplar isimlerinden de anlaşılacağı gibi çocuk aklımla, masal kitapları eğlenceli hoş anlaşılır kitaplar diye başladığım kitaplardı. Nereden bilebilirdim bambaşka dünyalar ve kapılar açacak bana? Ernest Hemingway, biraz daha fazla yer işgal etmişti sanırım kütüphanede, "İhtiyar Balıkçı", Oscar Wilde'ın “Önemsiz Bir Kadın”ı beni çok etkiledi. Özellikle tiyatral bir görsel oluşmuştu bu kitapları okurken. Bunlar lise bitene kadar diğer büyük yazarlar ve yazarlarımız da eklenerek devam etti, ama ilk etkilendiğim kitaplar bunlardı. Tabii, bu arada kütüphanecilik anlayışında yaşımla birlikte büyüdü. Yazarlarına göre, yazarların türlerine göre arşivlemiştim kitapları kendimce. En güzel oyunum büyüyünce yerini gerçek sahneye bırakmıştı ve ben çok mutluydum artık.

Divan Otel muhasebe bölümünde çalıştığınan itibaren hayatında tiyatro vardı. Güzel bir temsilde rol almıştın. O günden bugüne nasıl bir yol katettin?

Ve evet, 28 yıl hizmet ettiğim çok değerli bir ailenin, çok değerli işletmelerinden, iki şirketinde görev aldım. İlki, ilk çalışma hayatıma stajyer olarak başladığım Divan Otel muhasebe departmanıydı. Orada vizyonum genişlemeye ve şekil almaya başlamıştı. O sırada tiyatro eğitimime de akşamları, işten sonra Beyoğlu Muammer Karaca Tiyatrosu'nda ve Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde haftanın altı günü 18.30 ila 23.30 arası iki sene boyunca devam ettim. Profesyonel oyunculuk hayatıma ilk adım attığım oyunuma sizi de davet etmiştim. Beni kırmayıp, eşinizle birlikte davetime icabet etmiş, o yeni başladığım âna tanıklık etmişsiniz. Bu vesile ile tekrar teşekkürlerimi sunarım. Daha sonra Sabiha Gökçen Havalimanı Setur Duty Free firması mali işler yöneticisi olarak iş hayatıma devam ettim ama tiyatro yine hep oldu. Sağ olsun, o büyük firma sanata ve sanatçıya verdiği aydınlık yüzlü desteğiyle de beni her zaman teşvik ve takdir etmiştir. 2020 yılından itibaren o lokasyonumuz havalimanından çekilince, ben de başka bir topluluk ya da firmayla devam

etmek istemedim. Ve sadece tiyatroya, oyun yazmaya, öykü yazmaya, kostüm ve dekor tasarlamaya bütün bu şahane tiyatro işleriyle uğraşmaya ağırlık verdim. O günlerden bugünlere böyle bir serüven içerisindeyim. Birçok oyunda rol aldım. Tiyatro Merdiven bünyesinde, profesyonel bir oyuncu olarak halen ama biraz değişip, dönüşerek, bu sefer heybeme oyun yazarlığı, oyun müziklerine söz yazma, kostüm tasarım ve uygulama, dekor tasarım ve uygulama ve son oyunumuz, Üç Maymun'un oyun yönetmenliğini de ekleyerek devam ediyorum.

ÜÇ MAYMUN

www.tiyatromerdiven.com

Oyun Süresi / 80 dakika

Yazan — M. Emin Taşdemir
Yönetmenler — Filiz Bingöl Akgül,
Deniz Gül, Üç Maymun Ekibi

+16

Oyuncular — Theodote: Handan Delipinar / Anytos: Selçuk Delipinar
Meletos: Gürkan Sinan / Lycon: Murat Akgül

Dekor Tasarım ve Uygulama: Üç Maymun Ekibi — Kostüm Tasarım ve Uygulama: Filiz Bingöl Akgül — Işık Tasarım ve Uygulama: Gürkan Özgen — Grafik Tasarım: Sinan Can Sak Fotoğraf: Oğuzcan Delipinar — Aftermovie Teaser: Bülent Gökkök

Dekor Tasarım ve Uygulamada fikir ve katkılarından dolayı Sibel Tomacı'na teşekkür ederiz. Kalkılardan dolayı Mine Altın Sinan, İzzettin Altan'a teşekkür ederiz.

TİYATRO MERDİVEN

Ve ayrıca bir de benim yazdığım adı “Balkondan Geçen Vapur” olan, provaları devam eden başka bir oyun çalışmamız var. Bu süreci kısaca şöyle sıralayabilirim: Hıyarapol, Yaşamaya Dair, Bozuşma, Mada, Peruz Hanım, Sersem Kocanın Kurnaz Karısı, Aşk Grevi, Theodora1 ve Theodora 2, son olarak Üç Maymun oyunlarında rol aldım. İşin mutfak kısmı da dahil olmak üzere. Son projemiz de bahsettiğim gibi benim yazdığım ve oyuncu olarak da içinde olduğum kostüm dekorunu da tasarladığım şu an provaları devam eden “Balkondan Geçen Vapur” isimli oyun. Şu an “Üç Maymun” isimli oyunumuz faal olarak oynanmakta, benim yazmış olduğum “Balkondan Geçen Vapur” adlı oyunumuzun da provaları devam etmektedir. 2023 Şubat ya da Mart ayında, 2 oyunla birlikte Tiyatro Merdiven seyircisiyle buluşarak yoluna devam edecek.

Tiyatro nedir?

Tiyatro nedir? Tiyatro bana göre, insana ses ile sözle, nefes ile canlı kanlı insanla bir söz söyleyen, dikkat çeken, insanı anlatan, yeri doldurulamaz, ciddi bir sanat dalıdır. Diğer tüm sanatlardan ayrılan bana göre en büyük özelliği bir sahnede, bir meydanda, aylarca aldığı provalar, alt metin oluşturmalar ve çalışmalar sonucunda, seyircisiyle etki tepki halinde olan yüksek ritimde bir içsel yolculuğa çıkan ve çıkaran hediyesini de alkışla anında alan bir sanattır. Sinemadan farklıdır çünkü er meydanıdır, orada seni izleyen yüzlerce göz, dinleyen yüzlerce kulak ile aranızda bir perde olmadan ortalama iki saat hemhâl olursunuz. Söyleyecek sözü var ve onu aktarmak için dert etmiş sanattır. Öyle güzeldir ki seyirci tepkisini hemen verir. Oyuncu da bu soluğu duyar ve bu tarif edilemez bir mutluluk verir. Son selamda seyirci ile göz göze gelir, ona minnet duyarsınız. Giyinip özenle karşınıza gelmiştir. Broşürü elindedir ve hatta oyuna girmeden okuyup seni alkışıyla onurlandırmıştır. Oyundan sonra da izlediği bilgi ve donanımla bir kez daha okur broşürü, bilirsiniz ve onun varlığından onur, gurur duyarsınız. Ve en sonunda da “İşte değdi her şeye” dersiniz. İçinde müzik vardır. Heykel vardır. Söz vardır. Şiir vardır. Ses vardır. Ve bütün bunlar ve bütün her şey seyircinin gözünün önünde olur. Cesurdur. Kanı delidir. Heyecanlıdır. Ama illa seyircisiyle vardır. Yoksa bir hiç olacaktır, bunu da çok iyi bilir o yüzden sonsuz saygı duyar seyircisine.

Mutlu bir aile ortamı yarattığınızı biliyorum. Çalışan bir eş, annesin. Tiyatro da uğraşın. Nasıl başarılı oluyorsunuz eşinle? Nasıl zamanınızı doğru kullanıyorsunuz?

Evet, ne mutlu bana ki mutlu bir aile ortamı içinde bir eş ve anneyim. Eşim de tiyatro oyuncusu hatta yönettiğim oyunda Lycon karakterini oynuyor. Oğlum da artık bu sene Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık öğrencisi. Birçok kulübe üye, içlerinde tiyatro kulübü de var. Aynı dili konuşan insanlarla, aynı evi paylaşmak başlı başına zaten bir konfor.

Ben hiçbir zaman iş ve özel hayatımı birbirine karıştıran bir çalışan olmadım. Bu bana bir Koç kültürü olarak büyük bir mirastır. Denge bana öğretilmiş en güzel iş etiklerinden biri olmuştur. Evinizi işinize, işinizi evinize getirmemek sağlıklı bir aile hayatım olmasını sağladı.

Bunun yanı sıra en büyük tutkuyla bağlandığınız tiyatro, size yine eşiniz ve hatta oğlunuz ile yürümek için yol açmışsa, denge ve doğallıyla gelen mutluluk kaçınılmaz oldu. İki sene önceye kadar böyleydi iki senedir işim sadece tiyatro. Ama bu süreçte eşimle de hem fikir olduğumuz tek şey; bizi besleyen bu damarın aynı evde iki farklı kişiyi beslemesi olmuştur. Bir espri yaparken bile tiyatral olabiliyoruz.

Örnekse; “Yemek oldu mu? Yemek mi?”

E olmakla olmamak arası bir durumda işte bütün mesele ocağın kısık ateşte olmasında” gibi esprili bir acıkmışlık ertelenmesi yaşamaktan tutun da bir film izlerken tüm planları, metni, oyunculukları, aynı perspektiften fakat ayrı görüşler savunarak da çözümlemenin keyfine kadar.

Sürekli tiyatro oyunu izlemek hem destek olmak için tiyatrolara hem vizyonunu geliştirmek hem yeni neler olmuş diye bakmak için yan yana yol almak çok keyifli. Eşim de aynı görüşü hep savunur. Çocuğunuza anlattığınız masallar hep sürprizli, doğaçlama ve canlandırmalı olur. O da büyürken bu süreçte farkına varmadan yaratıcı öz güvenli konuşkan, girişken olur. Çocuğunuzu büyütürken bazen kendinizi şöyle bir durumda bulabilirsiniz:

“İspanaklar birazdan odana gelip, sana onları yemediğin için ne kadar üzüldüklerini anlatacaklar ama”.

“Aman anne onlar da aynı kerevizler gibi çok alınganlar ama” diye bir cevapla karşılaşsınız ve kalırsınız birden. Ya da bir rol çalışmasında evde eşim bir yandan ben bir yandan çalışıyorsak ses yükselmişse odasından çıkar gelir ilginç bakışlarla sizi izler ve “Hımmm ezber çalışıyorlar” der ve gider. En güzel yanı bu işte aynı dili konuşmak, kim ve ne olursak olalım aynı ortak dil çok önemli.

Şimdiki tiyatro oyununuzu aktarabilir misin lütfen?

Şimdiki tiyatro oyunumuz, broşürünü de paylaştığım “Üç Maymun” oyunudur. Oyun, doğru bildiğini söylemiş ve bu uğurda bile isteyerek baldıran zehrini içmiş Sokrates’i, yargıya götürülen süreci, Sokrates olmadan anlatıyor. Geri planında Anytos, Meletos ve Lycon isimli bir tüccar bir sanatçı ve bir politikacının, Sokrates’i idama götürülen süreci ve Sokrates’in

öğretilerinin halkın üzerindeki etkisini anlatan, söyleyecek sözü olan bir oyun. Görmeyen, duymayan, konuşmayan üç maymunlar hep var olacak.

Asıl önemli olan Sokrateslerin bu dünya var oldukça, var olacağını bilmektir. Sokrates olmadan Sokrates'i anlatan, savunan, şahane kostüm, dekor ve oyunculuklarla seyirciyle buluşan bir oyun.

Ve benim yazdığım “Balkondan Geçen Vapur” oyununun provaları devam ediyor, eş zamanlı olarak. Bu oyun da Türkiye'nin tüm halklarının ve kültürlerinin bir İstanbul semtinde buluşan biz olan bireyselleşmemiş bireyin kazandığı tüm kültürlerin, mozağinin sunulduğu içsel bir yolculuğun, dışa vuran garip bir halinden hasta olmadan hastalanmayan bir topluma aktarılan duyguların sunulduğu bir oyun provası da devam ediyor.

Tiyatro Merdiven'nin sahipleri ve aynı zamanda oyuncuları: Handan Delipınar, Selçuk Delipınar, eşim Murat Akgül, Gürkan Sinan, Deniz Gül, Gürkan Özgen.

M. Emin Taşdemir'in yazdığı, şu an oynadığımız “Üç Maymun” adlı oyunumuzda bu kadro ile beraberiz. Tiyatro Merdiven'de yolculuk yaptığım, merdivenlerinde oturup dinlendiğimiz yol arkadaşlarım.

Zaman zaman kalabalık bir aile olabiliyoruz oyunlara ve projelere göre diğer oyuncu arkadaşlarımız dahil oluyor.

Tiyatro karelerinin olduğu fotoğrafların hepsini Oğulcan Delipınar çekmiştir. Parmaklarımın yüzümde olduğu görsel de çok tiyatral bir kare ve bir sahne makyajı yapma anıdır.

İnternet ve salgın hastalıklarla değişen dünyada tiyatro yıllar sonra nerede olacak? Nasıl şekil değişecek?

İnternet ve salgın hastalıklar, bu şahane sanat dalını asla bitiremez. Değiştirir, dönüştürür, farklı boyutlara mekânlara da taşıyabilir ama asla yok olamaz. Sırf tiyatro değil, hiçbir sanat dalı yani o beslenen damar koparamaz. Salgında dijital olarak devam ettik mesela. Ama tiyatro canlı bir sanat, elbet seyircisini özler nefesini ve er geç kendine tek bir tane de olsa seyirci bulur. Gerek sokakta gerek sahnede söyleyecek doğru bir sözü varsa mutlaka izleyecek bir tane de doğru bir izleyicisi var olacaktır. Çok eski bir sanat dalı ve çok birikim, çok yönlü bakış açısı isteyen, ezbere bir oyunculuk istemeyen gerçekçi bir sanat dalı. Hep var olacaktır.

Yeni yıl için neler dile getirirsin?

Yeni yıl için dile getireceğim en güzel şey; içinden sevgi geçen bir dünya. Aslında ben yeni olan her şeyi çok seviyor ve umutlanıyorum. Yeni bir yazı, yeni bir gün, yeni açmış bir çiçek yaprağı, yeni gelmiş sıcak bir ekmek, yeni bir yüz, yeni doğan bir bebek, her şeyin yenisi beni çok heyecanlandırır. Hatta yaş aldığımı bile bile, yeni bir yaş almak bile zamandan beni heyecanlandırır. Dünya yeni bir yaş daha alıyor sonsuzluktan ve eski yaşını bırakıp atıyor sonsuz boşluğa. Öyle ya kırk milyar küsur yıldır varlığını dönerek kutlayan bu büyük dünya, yeni yılda da durmadan dönmeye devam edecektir. Bizler de durmadan dönmeliyiz, üretmeliyiz, düşünmeliyiz. Ne mutlu bize ki, bizim büyük liderimiz olmuş, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün yol gösterdiği gibi umutla ve dediği gibi ancak "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh" ile anımlanacaktır her yeni.

Bu vesile ile önemli noktaları vurgulamak istiyorum. Bundan yıllar önce ben de Divan Oteli'nden iş çıkışı okulum Boğaziçi Üniversitesi'ndeki Prof. Dr. Murat Gülsoy'un (O zamanlar doçentti) "Yaratıcı Yazarlık" derslerine gidiyordum, haftanın iki akşamı. Geceleri ödevlerimi yapıyordum. İşte işi, evde evi bıraktığınızda ve yeteneklerinizi hayatınızın her döneminde geliştirdiğinizde mutlu oluyorsunuz. Başarı, disiplinli çalışmakla oluyor. Başardıkça mutluluğunuz artıyor. Üretime odaklı hayat sürdürmenin; kendisine, ailesine, çevresine, ülkesine faydalı bir yaşam tarzı olduğunu düşünüyorum.

Londra'da okuduğum litem Trinity House School'da "General Studies" dersleri vardı. Bu kapsamda "Cooking for Pleasure" ve "Drama" dersleri uygulamalı derslerdi. Drama için London Nautical'a gönderirdi okul yönetimi beni. Müdür yardımcımız her gidişim için yol parası verirdi. Umarım okullarımızdaki eğitim, bu düzeyi geçer günün birinde.

Bir röportajım da Ayhan Geceyatmaz ile olmuştu. Devlet Sanatçımız Mustafa Geceyatmaz'ın oğlu, Sandoz'dan çalışma arkadaşım. Dünyada Sandoz-Ciba birleşirken Koç Grubu'na geçmişim, tüm haklarımı alarak. Hayatımın en doğru kararlarından biriydi. Sevgili Ayhan da Sandoz Muhasebe sorumlusu olarak çalışıyordu. Şimdi takdir ve alkış alan bir tiyatrocudur. O ve bu röportajımızda "Ölü Ozanlar Derneği" geçiyor. Sanırım iki farklı ve köklü kuruluşlardaki iki çalışma arkadaşımı tanıştıracam, tiyatro konusunda hem sinerji yaratabilirler hem de genç çalışanlara örnek olurlar diye düşünerek.

"Masallar, çocuk kitapları ve etkileri" konusunda aklıma Dr. Şükrü Bilge Bey ile yapmış olduğum röportajımız geldi ve tekrar okudum. Okurken, düşünürken, yeni bir fikir daha aklıma geldi. Röportajlarımdaki "örtüşen etkileşimler" konusunu da kaydetmek, çocuk gelişimi için faydalı olabilir.

Geleceğe kaynak olacak değerdeki bu kıymetli röportajımız, RE Books Arts Kitaplığı İnceleme - Araştırma ve Röportaj bölümüne kayıtlı olacak ve gelecek kuşaklara da kayıtlı bir belge olarak aktarılacak. Bu yöntemim şu açıdan da önemli; tüm röportajlar birleştiğinde çok kıymetli bir sosyal tarihi de geniş yelpazede yansıtmış olacak. Filiz Bingöl Akgül'e çok teşekkür ediyorum.